

Шевченко Валентина УФ–31 (філологічний факультет)

ДОЩ

За вікном ідуть сумні дощі,
А на столі стоїть гаряча чашка кави.
Чомусь так холодно і самотно на душі,
І лиш самотність малює холодні барви.
Коли усе набридне ти встаєш,
Хапаєш самотно парасольку і ідеш.
Ідеш для того, щоб почути дощ,
Послухати його сумну історію кохання.
Кожна краплинка – це чиєсь життя,
Хтось самотній, а хтось навпаки щасливий.
І тут ти думаєш про сенс буття,
І про проклятий дощ, який щораз мінливий.
Послухавши історію краплин,
Ти знаєш про усе, що так далеко.
І навіть про журбу морських перлин,
І вовчого виття безкрайне ехо...

Ностальгія

Чомусь так сумно раптом стало,
Тихенько зникла посмішка з лиця.
На вулиці ще й зовсім не світало,
І наче спогади кудись відправили гінця.

Напевно так буває з кожним,
Коли одного вечора ти згадуєш усе.
Здавалося б забути все це можна,
Але ця хвиля почуттів кудись тебе несе.

І ось закутавшись у тепле покривало,
Наллеш собі гарячу чашку кави.
Згадаєш те, що у житті твоєму вирувало,
І те що втратили, і те що мали...

Несміло так покотиться сльоза,
Ти усмінешся і відкриєш чистий лист.
Вийдеш на вулицю, де зараз йде гроза,
Сядеш в машину, й в нічне місто тебе повезе таксист.